

Keleivis Karaliūcziuje
tas Sėrebą išbūdams ka-
toj ant bile kofio Pūro
apšteliotas su Buštynin-
geis ant Bertainio Metū
4 Egr. 9 Pf.

Keleivis

Jey kursai del Keleivio
Kunigui Kuršacziui ta
rašyti norėti, tay jo Gro-
mata si ras Karaliūcziuje
Lōbenichtsches Hospi-
tal. N. 1

Karaliūcziūs Broliams Pietūviniūkamš Žinēs parnešgš.

N. 17.

Karaliūcziuje. 29. April

1837.

3. Nedėldienėje po Velykū.

Evangelija: Jono 16, 16—23.

Gromata: 1 Pėtr. 2, 11—20.

Trumpas Išguldimas Prarako Jėzajosiūs.

Jėzajosiūs aukštasis Regėjims.

1. Wiešpaties Szlowė Persk. 6, 1—4.

Szitas pėstas Perskrymas musū Prarako Jėzajosiūs
yra labay brangus ir taštamas. Iki šiol mes wis tikt tai ga-
wom apmastyti, ka Prarakš Wiešpaties Wardan kalbėjes, is
Pono Diewo Keršto grūzdams, arba is jo Meisngumo žadė-
dams. Me šiczon mums atsimer po musū Dwašės Atiū patš
Dangus, ir is to nuspyta mums žemyn skaisči Szlowė. Pra-
raks šlowingame Regėjime aukštus šlownus Daiktus regėjes, nor
mums tūstus taipojau paroditi; ale tacziau, ka jis mums apie
tai Jodzeis pasakoj, tai rodoš tikt kaip menkas ir silpnas Abro-
zas ir Nuzenklinimas wisos tos regėtosios Szlowės, o tai tabel,
kadangi musū Jodzei yra per menki tokiems aukštiems Daiktams,
tūstus ir tikt is Tolo kaip reikiant istarti. Musū Jodzei eze
tikt lyg kokie Stikleci, i kurius meilitumbet Surū Wandenis su-
talpint. Szwents Powilas, taipojau aukštą Regimą turėjes,
sakosi tokius Daiktus regėjes ir tokius Jodzius girdėjes, kurtus
ney wiens žmogus ne gališ iškalbėti (2 Kor. 12, 4). O Po-
nas Jėzus patšai liudija: Jey ne wierijat, kad aš jums apie
žemištus Daiktus kalbu, tai esti apie tokius, ant Žemės nus-
dūdancziūs, — kaip jus wierisite, kad aš jums apie dangiš-
tus Daiktus kalbėziau! Jono 3, 12. Tokie dangiški Daiktai
est per wisą žmogaus Išdumojimą ir Iškalbėjimą. Taipu ir anš
Jėzajosiūs Regėjims. Bet dabar dabokim, koki Abroza mums
šwentašs Prarakas apie Diewo Szlowę apreiskia.

Persk. 1. Ta Metą, kaip Karaliūs Uzijas mire,
aš regėjau Pong Diewą sėdinti ant aukšto ir pakelto
Kreslo; ir jo Sulė išpilde Wajnyezia.

Kadangi Jėzajosiūs pagal šito Perskrymo 9 taji Perskrymą
Balieping ant Prarakawimo gaun, ir eze lyg i Prarakū Urėdą
išwentinamas, tay mislijama, kad šitas Regėjimas jau pirmū tū
Prarakawimū, nū pirmojo iki penktojo Perskrymo parasytūjū,
nusidawęš, ale kiti wēl mislij, kad šime musū šwendieskame
Perskryme Prarakas, kurs jau ir pirmū prarakawęš, šiczon
ne kaip i Prarakū Urėdą pawadinams, bet tikt wēl is Naujo
Balieping ant naujo Prarakawimo gawęš. Persk. 1, 1. yra pa-
sakota, kad Jėzajosiūs Eze Judo Karaliūs Uzijo prarakawęš,
bet šiczon pasakotais Regėjimas jam tikos tam patim Mete,
kai Uzijas pasimire. Targi jey Jėzajosiūs per taji i Pra-
raks tape pawadintas ir išwentitas, ir pirma dar Niekō ne burwo
prarakawęš, tay šitas Regėjimas yra trumpay pirm Pasmi-
rimo Karaliūs Uzijo, ale tacziau tam patim Mete nusida-
węš, bet jey jis šiczon tikt is Szwieziōš ant Prarakawimo

pasustas tape, tay šitas Regėjimas gal buti ir po ano Ka-
raliūs Smerties nusidawęš, ale tacziau tikt wis tam patim
Mete. — Bet Uzija mire 759 tame Mete pirm Pono Jė-
zauš Uzimimo; o Nusidawimai šito Karaliūs, kursai šep ir
Uzarja wadinams, randasi pasafoti: 2 Knug. Kar. Persk. 14.
bey 15. kaip ir 2 Kn. Nusd. Kar. Persk. 26.

Bet Regėjime mate Prarakas Pong Diewą, arba kaip
žydiškay parasyta stow „Wiešpati“, tai esti ne ta Diewą,
ney wienu ne prieinamgi, Szwiešpėj gywenantij, bet Diewą
apšreiskiantij arba amzingi Jodi, arba Sunu, kursai 759 Me-
tus poram i Kunę parėjo. Tasai sėdėjo ant aukšto karališko
Sosto. Bet mes žinom, kad Dangus yra Pono Diewo Ka-
ralkreslis ir žeme jo Pakojis (Jez. 66, 1). Szitas Sostas burwo
ties Jeruzalės Wajnyezios Wiršumi ir Wiešpaties Kubas, kur-
sai yra Szwiešybe (Ps. 104, 2) kabėjo ant Wajnyezios žem-
myn, taipu, jog jo Sulė Wajnyezia papilde. Szton išreiskia
Wiešpats, kaip Dangaus ir Žemės Karaliūs, didis, aukštus,
šlownas; šwentas, ir Wajnyezia kaip Wieta, kur Spindulys jo
Szlowės pyczey nuswieczia. Wiešpats patšai te šwenta ir ko-
nam wianam is musū, Aukštybe ir Szwentybe musū Diewo ir
Wiešpaties sawo Szirbije pajusti ir turėti, koki mes aname
Prashime išprashom tarpdami: Buk šwenziamas Wardas tawo!

P. 2. Serapim stowėjo is Aukšto ties jūm, ko-
nas turėjo šefis Sparnus; dwiem usidenge sawo Gynti,
dwiem apdenge sawo Kojas, ir dwiem jie lēle.

Serapim geriaus lietuwiskay sakom „Serapynai“ nēs
pagal žydiškę Kalbą Seraps tai wiens Angėls, ale Sera-
pim tai jau keli arba daug Angėlū. Tacziau ne wis Angėlai
šwentame Rašte wadinami Serapynai, kiti ir Wardu Keru-
bynai, o kiti wēl ney tarp Serapynū ney tarp Kerubynū ne-
rokojami. Pagal žydiškę Kalbą iššmano Serapynai tikt, kaly
ugningi Angėlai. Tūj Daugybe stowėjo Prarakui beregint
aplink Wiešpati, jam aukštay lyg aplink jo Galw lēdami.
Szitie Serapynai yra Wiešpaties Tarnai ir Išreiskimas to Ma-
cieš bey skaudingōš Galybės, kurtio paties Szlowės Regėjimas
jau yra maryt, kaip šwendantis Ugnis. Bet kad eze sakyta, jog
koznas šitū Serapynū turėjo šefis Sparnus, tai niera taip iš-
manytina, kaip kad Angėlai tikray sparnoti ēš, bet jie yra tar-
naujanziōš Dwašės, ir Sparnai Regėjime pajenklin, kad jie
gali su didziū Greitumu per Drus wisur nulēkt, kur jās jū
Ponas, ans didyšs Karaliūs, nusunczia. Bet šitie šlowingieji,
macningieji, ugingieji Serapynai tacziau pries Wiešpati rokojant
tikt menki yra ir jam žeminas ir sawo Weidus apšbdengdami ne-
dresa, Wiešpacziui i Weidą žiurėti.

P. 3. Ir kitiš kitam haukdams tare: Szwentas,
Szwentas, Szwentas Ponas Diewas Zebao; wisos
Žemės pilnos yra jo Garbės, — P. 4. Kad Labos
padrebėjo is Walso jū Szaukimo; ir (Diewo) Kamai
pilni burwo Dumū.

Tai šlownas Siedojims, kurlūmi Serapynai Danguje
Wiešpati, aplink jo Kraž lēdami, arba šlowdami šlowina

Iškalbėti ir ištarti mūsų griekšnos, žemiskos, kuniškos Dupos ir Niekū Budu ne gal. Taciau iš Dangaus Žemėsi per aną Rėgėjimą nuskambėdams priima fitas Giedojimas Žmonėms ištariamą Garšą ir Balsą, o kad mes su wisa Kriščionyste dar bendien peie Altoriaus klupodami „Szwentas, Szwentas, Szwentas“ trivienamjam Diewui, Tėwui, Sunui, ir šwentaitei Dwaſei gieštame, tay mes jaučiamės i Serapynū Draugystę aplink Krašę mūsų Wiešpaties perkelti, ir mūsų Dugia ragauja nors Mazumėli to Išganimo, kurlai twysta iš flowingoſo Soſto trivienoſo Diewo Soſto ant tū, kurie werii yra laikyti, jam Tikėjime artintis. Szitas Serapynū Liaupſtinimo Balsas toks macnus, kaip Perkuno Growims, kad Dangaus Lubos ir Žemės Pamatos iš to tur drebėti, ogi dabotis, tu Bėdnastis, kodėl tawo Szirdis toke kėta, kad ji iš to ne nor padrebėti. Wisas Dangus, wisos Žemės yra pilnos Garbės trivienoſo Diewo, o todel tai labay bėdningay su tawim flow, kad taciau tawo Szirdis tōs Garbės n'iera pilna, bet atpenz tuſezia arba tikriaus sakant, wisokeis Niekais ir Bjaureszeis pripilbita. Iſſiggast ir drebēt, iſpazint Wiešpaties ſwentaigę Aukſtybę ir melſkis Suſmilimo. Nės tik matyt, ten Diewo Namai pilni buwo Dumū arba žerincziōs ſwieſtōs ugningōs Myglės, arba lyg pilna Szwieſybės Debeſtės. Tai Zenklas, kad Wiešpaties Malone iš sawo aukſtōſtōs Aukſtybės žemyn nuſleibziantii ir norinti priſmerczianczio, bėdnojo Grieſtininto juſmilii. Taygi ſkubin- tis! ſkubintis!

Murins Jons Roof.

„Sus dumojot piktay su manim daryt, ale Diems dumojo geray daryt.“ Szita Žodi kalbėjo nobaznasis Jozepas sawo Broliams, jiems jū funkęję Piktadejystę, prieš ji iſpromitęję, iš Szirdies atleisdamė. Tie buwo ji pardawę i bėdningą Wergystę, ale Pons Diems ji tūmi iſkėle i aukſtą Garbę, ir padare ji Išgelbėtoju Daugumo Dufiū. Bet pagal tą Žodi nuſidūd dar ir iki ſiōs Dienōs daug Nuſidawimū, o lyg toſkajiau Nuſidawimas yra ir ſekantysis.

Nowemberio Menesije paſimire Mieste Newbern amerikiskoj Prowincoj Nord-Karolyna Ewangelijōs Apſakytōjis Wardu Jons Roof 65tame Mete sawo Amžiaus. Šis buwo Afrikōs Žemėje Kongo gimęs ir užaugo cze pagoniskoj Tamſybėj iki jis kolia dar 10 Metū ſens buwo paſtojęs. Bet kaip fitas Waikeliš wieną Dieną ne toli nū Namū sawo Gimdytojų Pakraſtij Kongo-Upės su sawo Žaiſleleis Darbo turėjo, tay ji Gauja Žmog-Ŵagiū apnikuſi paſiwilko ant Szėpiės, kuri ji su Daugybe litū bėdnū Murinū, lyg taipojau pappleſtū, i Ameriką, i Miestą Charleston nuga- bėno. Nekursai Pons iš Newbern, Kapreinis Kooks, kuriam gadijos tū Czės, kaip ana Werginiū Szėpis tenay nukako, i aną Miestą nukeliantii, tasai nuſipirko aną jaunąjį Murinū Waikeli ir parſigabeno ji Namūn. Szitam Ponui n'ilgay po to paſimirus tēko fitas Murinuks nekuriam Ponui, Wardu Braun, kurlai ji potam ſitam Ponui, Wardu Jones pardawę. Tasai pamatydamė Wiernybę, Stropumą ir Moſſlingumą ſito jaunojo Werginio, dawe jam Progōs, saw ką ant Paſſawinimo paſipelnytis, ir paragino ji, kad jifai patė sawo Walnybę nuſipirktu. D kadangi jifai labay stropus buwo ir meilingasis Ponas ant jo tik pigę Prekę

state, tay fitas Aſſipirkimas galėjo ir weikę nuſidūti. Dgi potam jo buweſis Pons Jones jam dar ir tiek Piningū priſule, kad jam galima paſtotu, i Afriką, sawo ſenąję Tėwiškę, iš kuriōs jis pawogtas buwo, wėl pargryſti. Ale mūsų Jons to ne norėjo; jis sawo buwusiį Poną ir Geradęjii taip ſirdingay mylėjo, kad jis nū jo powisam ne norėjo ſirtis, ir iſſipraſe iš jo tą Meilę, kad jam Wale butu, iš gerōs Walės prie jo paſilikti. Mete 1818 jis paſtojo Kriſczionis, o n'ilgay po to pradėjo jis patſai Ewangeliją apſakyti. Šis potam yra daug Sykiū paſakojęs, kaip jifai pirm sawo Priſiwertimo su Smutnybe, su didziū Szirdies Skaudėjimu ir Papykiu to minėjęs, koku Budu jis iš sawo Tėwiškės pappleſtas tapęs; ale kaip jis Poną Jėzu pa- žinti gawęs, iš to Czėjo jis Pono Diewo Ranką wi- same tame Dalyke iſpazinęs ir jam ſirdingay dėkawo- jias, kad jis ji iš anōs pagoniskōs i ſitą kriſczioniską Žemę atgabėnęs. To Žodzio Apſakimas buwo wiſu Czės graudus ir Szirdis perimās; jis wis taip kalbėjo, kad kožnas numanyti galėjo, kaip jam kožnas Žodis iš Szirdies, Dėkawone plustancziōs, tekėjo. Pa- ſkutiniōsa jo Dienosa jam ant Smerties Patalo begu- lint, buwo jo Miſlys ſuiruſios, taciau ir taipo jo Kalbos wis tik aplink tą wieną Dalyką ſukos, butent aplink Aſpirkimą Grieſnų. Trumpay pirm sawo pa- ſkiausiōs Abynōs jo Išminczei Szwieſybe wėl atwirto, ir jis mire ſtipriame Tikėjime ir karſtoje Meilėje i sawo Poną Jėzu Kriſtu, kuriam jifai buwo sawo Amžio Die- nosa ſlūzjies. Taygi mes cze matom: Kaip Diemas beda, tink wiſaip, o ką nelabi Žmonės mums Picto padaro, tai mums, jey mes tik wiernōs Szirdies esme, tur wirſti i Žegnōnę.

Mazums apie Armėnijonus.

Tarp wiſū tū trylika Žmoniū-Giminiū, Turkijōs Žemėsa gywėnancziūjū randasi ir Armėnijonai. Jū tikroji Žemė, kuri wadinama Armėnija, gul ſauriney rytiskame Kampe azijatiskosės Turkijōs. Toje randasi daug aukſtū Kalnū, o tarp tujū ir anš Kalnas Ara- rat, ant kurio Noako didysis Akrutas Griektwanui beſibaigiant nuſileido. (1 Moiz. 8, 4.) Armėnijonai pagal sawo Wierą n'iera Momėdonai bet Kriſczionys, taciau jie, Dieſą sakant, nū Kriſtaus menkay daugiaus kaip tik Wardą yra palaikę. Toli ne wiſi Armėnijo- nai Armėnijoje gywėna, bet jie randas per wiſas Tur- kijōs Žemes iſbarſtyti, czion budami ypaczey Nemesti- ninkais, Fabrikininkais, Kupezeis ir kas tam lygu. Tie budawoj Sultanui, tai esti Turkū Ciecoriui, jo Pa- loczius, jie nuliej jam jo Kanules ir padaro jam jo Paraką. Kadangi Armėnijonai iš Wiſo labay stropus ir akyli Žmonės yra, tay jie ir wiſur gana daug Darbo bey Welno randa, o Kupezyſtės Dalykūse jie tokie ap- ſukrus ir iſmintingi yra, jog kōne wiſa Kupezyſte Tur- kijoje jū Rankosa randas.